

Men i Stedet for at svare begyndte Fritjof at tale melankolsk om Døden. Idet han saa usikkert over paa Per med sine ligesom blinde Øjne, spurgte han, om han aldrig følte sig uhyggelig tilmode ved at tænke „paa detteher — hvad det nu er — paa den anden Side Graven.“

Per, som ikke kendte den Slags Anfægtelser og i hvert Fald endnu var for opfyldt af det nærværende Liv til at have Tanker tilovers for det muligvis tilkommende, troede i første Øjeblik, at den anden gjorde Løjer, og gav sig til at le. Men da greb Fritjof ham i Armen og sagde — halvt angstfuldt, halv bydende:

„Stille Menneske! Lad os ingenting forsværge! . . . I unge Grønskollinger har saa let ved at være raske paa det. Men vent, til I faar de første graa Haar i Tindingen. I skal da nok føle en løjerlig Kriblen i Kroppen ved at tænke paa, at jeres velplejede Person engang skal anrettes som Festmaaltid for nogle hundrede sultne Maddiker. Bare lidt overflødigt Fedt om Hjertet — færdig! En Høvlspaanspude under Hovedet, otte Skruer i Kistelaaget og — værs'artig — Bordet er dækket! . . . Lad os ingenting forsværge, siger jeg! Maaske findes der alligevel mere ovenover Stjernerne, end vore moderne Jødeprofeter drømmer om. Og i saa Fald . . . hvad saa? Kommer der saa ikke en Regnskabets Dag for os allesammen? . . . Vi bilder os nu ind at være bleven saa kloge. Ja vel! Men lykkeligere? . . . Skaal!“

Per spilede Øjnene op. Han stirrede paa denne skæggede Vildbams, denne Livsglædens og Skønhedsdyrkelsens Ypperstepræst, der pludselig aabenbarede sig som hans Faders og Moders Aandsfrænde, en Underjordisk, hvis inderste Sjæl færdedes i Skyggeriget, kresede omkring Graven